

K 27368 P

Zelenkovy Příběhy baví svým humorem

Do ostravské Arény se nastěhoval jeden z mála současných českých dramatických zázraků

Jiří P. Kříž

Po pražském Dejvickém, budějovickém Jihočeském a plzeňském Divadle J. K. Tyla stala se Komorní scéna Aréna Ostrava čtvrtým domem, kde si troufli na jadrou sondou do trablů dnešního rodinného života, jak Příběhy obyčejného šílenství napsal scenárista a filmový režisér Petr Zelenka.

Připomenu aspoň jeho mystifikační film Mňága-Happy End, nebo Rok ďábla s těšinským nebešťanem Jaromírem Nohavicou a olomouckým pokušitelem Karlem Plíhalem. Téměř každý zná jeho Knoflíkáře ověřené čtyřmi Českými lvy a zlatým vavřínek z festivalu v Rotterdamu, a také scénář k Ondříčkovým Samotářům.

Nejvýraznější postavy: Otec a Matka

Příběhy získaly suverénně titul Hra roku a Cenu A. Radoka. V Dejvicích autor sám zkusil slasti a strasti divadelní režie. Řečeno stručně, do ostravské Arény se nastěhoval jeden z mála českých dramatických

zázraků. Zelenkovu hru nastudoval režisér Václav Klemens.

Dvě věci Zelenkově textu sluší: nekukátková scéna a civilní herectví, žádné umělecké vyhrávání situací a epizod. V tom zůstaly na čele pelotonu jen Dejvice, i když herci Arény v jiných inscenacích nejdnou prokázali, že jim záměrně navízející projev, tak blízký Krobovým inscenacím Havlových her, vzdálen vůbec není.

Znovu se ale každý divák baví především inteligentním humorem Zelenkovy hry, na které by v Americe pracoval tým scenáristů. Za všechny repliky: „Začalo to jako deviance a vyvinula se z toho láska... U nás to bylo naopak.“ Takovými aforismy se to v Příbězích doslova hemží.

I když v Aréně herci „hrají“ trochu moc, aspoň na premiéře, z některých musí mít každý divák radost. Třeba z Otce Pavla Cisovského. Vyzařuje z něho laskavý humor stárnoucího muže, kus smutku o marném hledání, o neporozumění a o životní zbabranosti, i když se neříká proč. Vyrovnanost a smířnost s mužovými vrtochy je charakterizována také Matka Zdeny

Foto PRAVO – JIŘÍ P. KRÍŽ

Przebindové. To jsou dvě nejvýraznější postavy Příběhů obyčejného šílenství.

Fedotov chce hru nastudovat v Permu

Dušanovi Škubalovi v roli Jiřího se v hlavě motal text doslova alzheimersky, Renáta Klemensová hraje Alici naopak ze všech nejbezprostředněji. Je známo, že těm dvěma to spolu jde, jenom když se na ně někdo dívá... Gabriela Wilčková umí dobře tančit, proto hraje Tanečnici. Marek Cisovský a Vladislav Georgiev (Petr a Moucha) by měli deviantní neschopnost získat srdce a klín nějaké člověčí vily prokazovat na jevišti věrohodněji...

Překvapení nakonec: Loňský mág ostravských divadel Sergej Fedotov (Psi srdce, Idiot a Malý ďábel) se rozhodl nastudovat Příběhy obyčejného šílenství se svým legendárním Těatrem U mosta v Permu. Jak ho znám, mohla by to být vzápětí i štika českých festivalů.

← Pavel Cisovský (Otec), Zdena Przebindová (Matka).

Při premiéře se šatna a bar změnily v zákulisí

Ostrava (mý) - Poslední diváci vcházejí do hlediště Komorní scény Aréna v Ostravě. Během několika sekund začne premiéra hry filmového režiséra Petra Zelenky Příběhy obyčejného šílenství. Zelenka natočil Knoflíkáře, Samotáře i Rok ďábla.

Do předsálí hned za posledním divákem přicházejí herci. Ve stísněných prostorách divadla se místnost s šatnou a s barem stává zákulisím. Herci, kteří nejsou na scéně, usedají k černobílému monitoru.

„Byl jsem strašně nervózní, měl jsem velkou trému,“ připouští představitel hlavní role Marek Cisovský. „Všechno to ze mě spadlo hned po pěti minutách, když diváci začali reagovat.“ Herci u obrazovky se také začínají bavit. Smích publika, který je slyšet z reproduktoru, jim na tvářích často vykouzlí úsměv. „V první řadě tam sedí chlap, který se směje a přitom se plácá do stehů, fakt,“ říká jeden z herců, který se právě vrátil ze scény. „Bolí mě břicho od

smíchu, od smíchu mám propocnou košili a ještě týden se budu smát, když si na představení vzpomenu,“ řekne po představení ostravský kritik Ladislav Vrchovský.

V předsálí a zákulisí přes úsměvy vládne zároveň malá nervozita. Herečky si přemalovávají rty, herci si potichu opakují text. Tanečnice se rozcvičuje před barovým pultem. Nejvíce nervózní herec si neodpustí dva „panáky“. Jinak vládne nealko.

Na obrazovce právě jeden z her-

ců šílí touhou po „Aničce“, která mu zrovna utekla z bytu. Ta už však v tu chvíli sedí před monitorem s hrníčkem čaje. V hledišti ustává smích vždy jen na chvíli.

Na baru se začínají nalévat skleňičky červeným i bílým vínem, na okenním parapetu se chystají kyticíky a malé dárky pro herce. Blíží se závěr premiéry. Po posledním potlesku herci rychle opouštějí zákulisí, které se znovu mění v bar pro návštěvníky premiéry.

17F Dnes 10.12.2003, 5. 9/5